

Презентація про В.Гете

Виготовив учень 5-А класу

ДАВИДЧЕНКО ДМИТРО

***Йоганн
Вольфганг фон
Гете***

Йоганн Вольфганг фон Гете
(1749-1832) -
геніальний німецький поет,
прозаїк, драматург,
філософ, природознавець
і державний діяч.

Свою творчість він називав «фрагментами величезною сповіді». Автобіографічні його твори, в т.ч. «Поезія і правда», що розповідає історію дитинства і юності поета аж до 1775; «Подорож до Італії», звіт про поїздку до Італії в 1786-1788; «Французька кампанія 1792» і «Облога Майнца в 1793», а також «Аннали і Щоденники», що охоплюють період від 1790 до 1822, - всі були опубліковані у твердій впевненості, що неможливо оцінити поезію, не зрозумівши раніше її автора.

Гете народився 28 серпня 1749 у Франкфурті-на-Майні. «У батька пішов суворий мій / Уклад, статури; / В матусю - вдача завжди живий / І до вигадкам потяг» - писав він в одному з пізніх віршів. Перші віршовані досліді Гете відносяться до восьмирічного віку. Не надто суворе домашнє навчання під наглядом батька, а потім три роки студентської вольниці в Лейпцігському університеті залишали йому достатньо часу, щоб задовольнити тягу до читання і випробувати всі жанри та стилі епохи Просвітництва, так що до 19 років, коли важка хвороба змусила його перервати навчання, він уже опанував прийоми версифікації і драматургії і був автором досить значного числа творів, більшість яких згодом знищив. У Страсбурзі, де в 1770-1771 Гете завершив юридичну освіту, і в наступні чотири роки у Франкфурті він був лідером літературного бунту проти принципів, встановлених І. Х. Готшеда (1700-1766) і теоретиками Просвітництва.

У Страсбурзі Гете зустрівся з І. Г. Гердером (1744-1803), провідним критиком і ідеологом руху «Бурі і натиску», переповненим планами створення в Німеччині великою і оригінальною літературою. Захоплене ставлення Гердера до Шекспіра, Оссіану, Пам'ятникам старовинної англійської поезії Т. Персі і народної поезії всіх націй відкрило нові горизонти перед молодим поетом, чий талант тільки почав розкриватися. Він написав «Геца фон Берлихінгена» і, використовуючи шекспірівські «уроки», почав роботу над «Егмонт» і «Фаустом»; допомагав Гердеру збирати німецькі народні пісні і склав безліч віршів у манері народної пісні. Гете поділяв переконання Гердера в тому, що справжня поезія повинна йти від серця і бути плодом власного життєвого досвіду поета, а не переписувати давні зразки. Ця переконаність стала на все життя його головним творчим принципом. У цей період палке щастя, яким його наповнювала любов до Фридерике Брион, дочки зезенгеймського пастора, втілилася в яскравій образності і задушевній ніжності таких віршів, як «Побачення і розлука», «Травнева пісня» і «С розмальованої стрічкою»; докори ж совісті після розставання з нею знайшли відображення в сценах покинутості та самотності у «Фаусті», «Геце», «Клавигі і в ряді віршів». Сентиментальна пристрасть Вертера до Лотте і трагічна його дилема: любов до дівчини, вже заручена з іншим, - частина власного життєвого досвіду Гете. Вірші до Лілі Шенеман, молодій красуні з франкфуртського суспільства, розповідають історію його швидкоплинного захоплення.

Одинадцять років при веймарській дворі (1775-1786), де він був другом і радником молодого герцога Карла Августа, докорінно змінили життя поета. Гете знаходився в самому центрі придворного суспільства - невпинний вигадник і організатор балів, маскарадів, розіграшів, аматорських вистав, полювань і пікніків, попечитель парків, архітектурних пам'яток і музеїв. Він став членом герцогського Таємної ради, а пізніше - державним міністром; відав прокладанням доріг, набором рекрутів, державними фінансами, громадськими роботами, гірничорудними проектами і т.д. і багато років провів, вивчаючи геологію, мінералогію, ботаніку і порівняльну анатомію. Але найбільше користі принесло йому тривалий щоденне спілкування з Шарлоттою фон Штайн. Емоційність і революційне іконоборство періоду «Бурі і натиску» відійшли в минуле; тепер ідеалами Гете в житті та мистецтві стають стриманість і самоконтроль, врівноваженість, гармонія і класичне досконалість форми. Замість великих геніїв його героями стають цілком звичайні люди. Вільні строфи його віршів спокійні і безтурботні за змістом і ритміці, але мало-помалу форма стає жорсткішою, зокрема Гете віддає перевагу октави і елегійні двустишия великої «трійки» - Катулла, Тибулла і Проперція

Численні службові обов'язки Гете серйозно перешкоджали завершенню розпочатих ним великих творів - «Вільгельма Мейстера», «Егмонта», «Іфігенії» і «Тасс». Взявши півторарічний відпустку, він їде в Італію, займається там ліпленням, робить більше тисячі пейзажних начерків, читає античних поетів і історію античного мистецтва І. І. Вінкельмана (1717-1768).

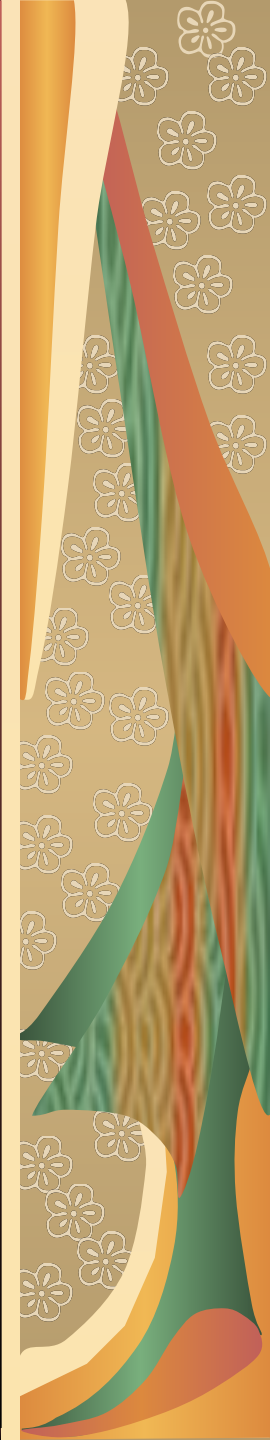

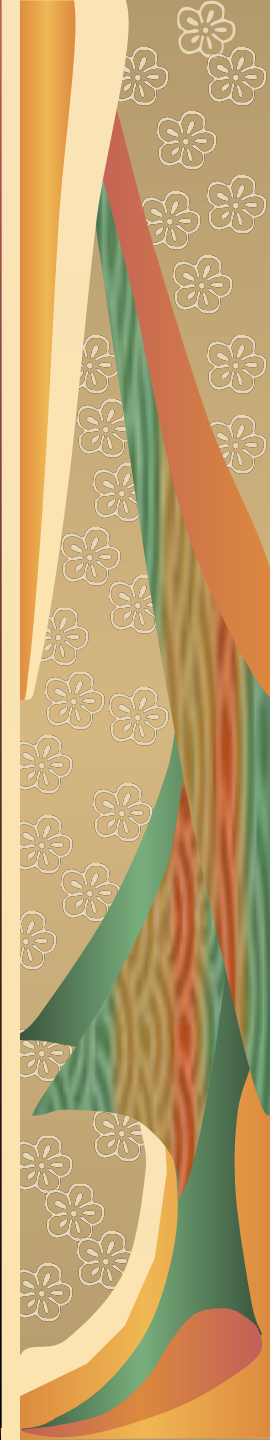
Коли в 1805 помер Шіллер, трони і імперії здригалися - Наполеон перекроював Європу. У цей період він писав сонети до Мінне Херцліб, роман «Виборче спорідненість» і автобіографію. У 65 років, надівши східну маску Хатема, він створив «Західно-східний диван», збірник любовної лірики. Зулейка цього циклу, Маріанна фон Віллемер, сама була поетесою, і її вірші органічно увійшли в Диван. Притчі, глибокі спостереження та мудрі роздуми про людське життя, моральності, природі, мистецтві, поезії, науці і релігії опромінюють вірші Західно-східного дивана. Ті ж якості проявляються в «Розмовах в прозі і у віршах», «Орфических первоглаголах», а також в «Розмовах з І. П. еккерманом», опублікованих в останнє десятиліття життя поета, коли він закінчував «Вільгельма Мейстера» і «Фауста» .

Помер Гете у Веймарі 22 березня 1832.

Статуя Гете на Нівском проспекті в Санкт-Петербурзі

Вітраж с портретом Гете

- ВИГОТОВИВ І ПІДГОТОВИВ
- УЧЕНЬ 5-А КЛАСА
- ДАВИДЧЕНКО ДМИТРО

